

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XIX. (XXXV.) ÉVFOLYAM, 20 SZÁM 2024. MÁJUS 18.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Budapestet láttni és dolgozni érte

1046.hu

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Budapestet látni és dolgozni érte

Nápolyt látni és meghalni, mondták réges-rég a nápolyiak, utalva arra, hogy a város olyan szép, hogy ha csak egyszer láttuk, már mindent láttunk, amit látni érdemes.

Tösgyökeres pestiként szívesen mondanám ugyanezt a mi városunkról, de ez nem csak költői túlzás lenne, hanem egyszerűen nem lenne igaz. Budapest látott már jobb idöket, és nagyon bízunk abban, hogy még jönnek ilyenek. De ehhez nem meghalni kell. Budapestért dolgozni kell, és sokat!

Mi nem vagyunk a parlamentben, sőt a fővárosi önkormányzatban sem, de eddig sem ültünk tétlenül. Az utcán, a gyűléseken, az interneten számtalanszor elmondtuk, hogy Budapest lassan élhetetlenné válik, és ezért a város vezetése a felelős.

Ha Önök is úgy akarják, most tehetünk ennél többet is. Június 9-én a Munkáspárt listája is ott lesz a szavazólapon, sőt három kerületben még a polgármesterjelöltek között is ott vagyunk. A többi most Önökön múlik. Sokan dicsérték az elmúlt hetekben a Munkáspárt következetességét, tisztességességét, nemzeti elkötelezettségét. Nos, itt a lehetőség, ne csak dicsérjenek, szavazzanak is ránk!

Ha a Munkáspárt ott lenne a főváros vezetésében, két dolgot biztosan nyerne a közélet. Nem mi, hanem a budapesti emberek! Nem vagyunk okosabbak, mint mások, de érezzük a mindennapi élet gondjait. Nem akarok közhelyes lenni, de igaz, hogy „ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj.” Más a nagypolitika magaslatáról nézni a budapesti utcákat, és más itt élni, szembesülni azzal, hogy a közelben nincs bolt, tatarozás híján ránk esik a tető, mindenki csak dumál, és velünk nem törődik senki.

De lenne más nyereség is. Mi folytatnánk eddigi politikánkat. Ami jó a dolgozóknak, a népnek, azt támogatjuk, akárki is mondja. Ami nem jó vagy árt, az ellen pedig fellépnénk. Ez a szemlélet ma teljesen hiányzik. E nélkül veszélybe kerül a stabilitás. Parancsszóval nem lehet leküzdeni a szétszabdaltságot. Közös nevező kell a nagy ügyekben, a háború vagy béke kérdésében, ez mindennél előbbre való. De közös nevező, közös cselekvés kell a kis dolgokban. És ilyenből sok van.

Józan paraszti észre van szükség, két lábbal kell állni a valóságban. Fontos kérdés, hogy építünk-e Budapesten felhőkarcolókat, de kis életünkben legalább ilyen fontos, hogy tiszta legyen a város, legyenek utcai illemhelyek. Hozzuk vissza a virágot az ablakokba!

A problémákat megoldani kell és nem egymásra mutogatni. Le kell bontani a régi

házakat a Diószegi Sámuel utcában? Igen, de nem csak azért, mert a Ludovikát bővíteni akarja az állam. Azért is, mert az az utca a főváros szégyene. Fogjon össze a kormány, a főváros, a kerület és adjanak lakást azoknak, akiknek ki kell költözniük!

Komplex módon kell gondolkodni és cselekedni. Tudni kell, hogy mi mivel jár. Ha sávokat adnak a bicikliseknek, azzal sávokat vesznek el az autósoktól. Budapest közlekedését komplexen kell fejleszteni. Az egységes viteldíj rendszerről végre-valahára megegyeztek, de a parkolásról még mindig a kerületi kiskirályságok döntenek. Tegyük hozzá: ennek is mi fizetjük meg az árát!

Aztán itt vannak a budapesti utak. A Kossuth Lajos utca olyan hepehupás, mint a hajmáskéri harckocsi gyakorlótér. Ma a főváros szégyene, pedig büszkesége is lehetne. Újítsuk fel, de gyorsan! Ne húzzák el, mint a rétestesztát, koncentráljanak ide minden erőt!

Igenis építsék meg a kínaiak a repülőtéri vasutat! Még a Kádár-rendszerben, 1985-ben döntöttek arról, hogy lesz repülőtéri vasút, de mint tudjuk, azóta sincs, pedig már volt egy-két kormányváltás, sőt még rendszerváltás is, csak éppen repülőtéri vasút nincs.

A kínai vonattól nem kell félni! Vonatot veszünk és nem a kínai szocializmust. Azt nem adják el a kínaiak. Vonatot lehet importálni, a szocializmusát mindenkinek magának kell megcsinálni.

Van itt tennivaló bőségesen, de mindenkinek előtt tisztességre van szükség. Az embereknek tudniuk, látniuk kell, hogy senki sem lopja el Budapest pénzét. Ma szinte minden budapesti ügy büzlik. Ha ezentúl is mindenki a saját rokonait, barátait, és üzletfeleit akarja haszonhoz juttatni, és nem a várost szolgálja, hanem akkor Budapest tovább fog rohadni. Leplezzük le az ilyeneket, csapjunk a tolvajok kezére!

Mondhatják, hogy ezek piti dolgok, nekünk olyan nagy dolgokkal kell törődni, mint a klímaváltozás, az európai értékek, demokrácia, szabadság, fékek és ellensúlyok, sajtószabadság és hasonlók. Nem! Elég volt ebből! Budapest vezetésének a fővárossal kell foglalkoznia, az itt élőket kell segítenie és szolgálnia.

Ebben tud a Munkáspárt segíteni. Bennünket nem fertőztek meg a nagypolitikai ügyletek. Mi minden forinttal el tudunk számolni. Hozzánk nem gurul se dollár, se euró. Nem ígértük meg egyetlen nagyvállalozónak sem, hogy az ő érdekeit fogjuk nyomni, ha fizeti a kampányunkat. Meggazdagodni se akarunk a képviselői állásból. Látjuk, érezzük Budapestet, tudjuk, hogy jobb csak akkor lesz, ha dolgozunk érte.

Macron harcolna az utolsó magyar katonáig

„Ha egy bizonyos ponton az oroszok túl messzire mennek, nekünk, minden európainak készen kell állnunk arra, hogy cselekedjünk, hogy megfékezzük őket” – nyilatkozta Macron francia elnök. A francia hadsereg egyedül semmire se képes, így hadba vinne bennünket is.

Egyik kutya, másik eb

A napokban Johannesz román elnököt karolgatta a Fehér Házban Biden USA-elnök. Ez semmi jót nem jelent! Mindketten háborút akarnak, és bennünket is bele akarnak rántani.

A lengyelek háborút akarnak a béke jelszavával.

Lengyelország a Zelenszkij-tervet támogatja, nyilatkozta Sikorski külügyminiszter. Az oroszok vonuljanak vissza, a Krímet és Donbaszt adják fel, fizessék meg a károkat. Ukrajnát pedig fél kell venni az EU-ba. Ez nem béketerv, hanem háborús terv. Nem számol a realitásokkal és a másik fél biztonsági érdekeivel. A lengyelek háborút akarnak a béke jelszavával.

A németek hosszú háborúra készülnek

A Litvániában tartósan állomásozó német páncélos dandár 2027-ig éri el a teljes harckészültségét. A dandár három nehéz páncélos-zászlóaljából áll, mintegy 5 ezer katonával, 2 ezer harci járművel, és 300 kilométerre lesz az orosz határtól.

Meloni is a háború hangján beszél

Semmi jót nem hozott Stoltenberg NATO-főtthekár római látogatása. Meloni olasz miniszterelnök is a háború hangján beszélt és kiállt a NATO további erősítése, Ukrajna határozott támogatása mellett. Az olaszok a NATO keretében csapatokat tartanak Magyarországon is.

A budapesti pitiáner senki

Karácsony Gergely ismét bizonyította, hogy egy pitiáner senki. Levelet írt Hszi Csin-ping kínai elnöknek, amelyben a „budapestiek véleményeként” közli vele, hogy nem kell Fudan Egyetem, nem kell reptéri vasút, nem kell déli körvasút sem. Ha államférfi lenne, akkor arra törekedne, hogy a Kína fejlődése által gerjesztett hullámokat kihasználja Budapest javára, és támogatná Kína béketörekvését. De nem! Karácsony nem államférfi, hanem egy pitiáner senki.

Orbán Viktor ne menjen Svájcba!

Az ukrán elnök, Volodimir Zelenszkij meghívta a magyar kormányfőt a svájci „békecsúcsra”, amelyre Oroszországot és Belaruszt viszont nem hívták meg. A tanácskozás nyilvánvalóan azt szolgálja, hogy Oroszország ellen újabb frontot hozzanak össze. Magyarország érdeke csak egy lehet: a magyar miniszterelnök ne menjen Svájcba!

Illatos, édes, tartalmas és tartós

„A kínai–magyar barátság olyan, mint a jó tokaji bor: illatos, édes, tartalmas és tartós” – nyilatkozta Hszi Csin-ping kínai elnök. Orbán Viktor a magyar–kínai diplomáciai kapcsolatfelvétel 75. évfordulójára reflektálva egy palack 1949-es évjárátú, muzeális Tokaji Aszúval, illetve egy hatpalackos egyedi Tokaji-borválogatással lepte meg a kínai elnököt.

Ez lenne a jövő? Ugye, nem?

„A Prizma közösség szervezésében mintegy 250 résztvevővel a Parlament előtt ért véget a második magyar Transz Pride. A felvonulást dobosok kísérték, és az amerikai, ír, brit, holland, norvég nagykövetségek diplomátái vettek részt” – adta hírül a szervezet. A Transz Pride azokat mozgósítja, akik férfiből nővé, vagy nőből férfivá alakították magukat, vagy legalábbis nagyon szeretnék nemet váltani.

Nem kell szeretni az oroszokat, de nem kell mondani baromságokat!

„Ha most nem lennénk NATO-tagok, akkor valószínűleg jelenleg nem Ukrajna védekezne egy orosz támadással szemben, hanem mi” – ezzel a felütéssel kezdte beszédét Németh Zsolt a Magyar Atlanti Társaság múlt keddi konferenciáján. (<https://www.valaszonline.hu>). Nem tudni, hogy igaz-e a hír. De akár igaz, akár nem, jó tudni: Oroszország több okból nem támadja meg Magyarországot. Egy, nem akarja. Kettő, közöttünk van Ukrajna. Három, az oroszok nem mondanak baromságokat, komolyan veszik a béke és háború ügyét. Németh Zsolt nem akárci. A Fidesz alapítója, az „Orbán-csapat” tagja, az Országgyűlés Külügyi Bizottságának elnöke.

Thürmer írása Kínában

Kínában a Társadalom Tudományi Akadémia és több közösségi oldal közölte Thürmer Gyula „Történelmi látogatás” című írását Hszi Csin-ping elnök budapesti útjáról. 历史性访问——匈牙利工人党主席蒂尔默·久洛高度评价习近平访问匈牙利
<https://mp.weixin.qq.com/>

A fasizmus legyőzésére emlékeztünk

A fasiszta Németország felett aratott győzelem 79. évfordulóján az Oroszországi Föderáció magyarországi nagykövetsége koszorúzást rendezett a budapesti Szovjet Hősi Emlékműnél. A magyar kormány, sőt a pártok és civilszervezetek ezúttal sem tartották fontosnak, hogy emlékezzenek a fasizmus legyőzésére. A Magyar Munkáspárt aktivistái azonban jelen voltak. A párt nevében Thürmer Gyula országos és Kerecsi László budapesti elnök koszorúzott.

Kecskemét: a szovjet hősökre emlékeztek

A fasizmus feletti győzelem évfordulóján koszorúzásra került sor Kecskeméten is, ahol jelen volt Oleg Szmirnov orosz katonai attasé. A Munkáspárt koszorúját Kalapos Mária, megyei elnök helyezte el.

Július 6: megemlékezés Kádár Jánosról

A Munkáspárt az idei évben július 6-án, szombaton 10 órai kezdettel tartja hagyományos megemlékezését Kádár Jánosról. Hívunk és várunk mindenkit, aki tiszteli Kádár Jánost, őrzi a magyarországi szocializmus emlékét. Emlékezzünk együtt! Merítsünk erőt a Munkáspárt mai küzdelméhez a békéért, a független Magyarorszáért, a szocialista jövőért!

A Munkáspárt Országos Elnökségének állásfoglalása a választási ajánlásgyűjtésről

Befejeződött az ajánlások gyűjtése a június 9-i európai parlamenti és önkormányzati választásokra. Az Országos Elnökség május 11-i ülésén áttekintette a gyűjtés végleges eredményeit.

1. A Munkáspárt azért indult az európai parlamenti választásokon, hogy a választás adta lehetőséget kihasználva megismertesse politikáját az emberekkel. Van mondanivalónk az ország és a világ dolgairól, van véleményünk az Európai Unióról. De legfőképpen van elképzelésünk arról, hogy mit kell megváltoztatni. Egy célunk van: jobb életet, biztonságot, nyugalmat, békét akarunk az embereknek.

Ezt az alapvető célunkat elértük. Az EP-lista állítása nem járt sikerrel, de az EP-választásokon való részvételünk lehetővé tette, hogy konkrétan megismerjük a társadalom változásait, hirdessük a Munkáspárt politikáját, kipróbáljuk saját erőnket.

2. A Munkáspárt az önkormányzati választásokon célul tűzte ki, hogy megőrzi eddigi polgármesteri helyét. Legalább három kerületben polgármesterjelöltet indít, és ezzel lehetőséget kap Budapesten fővárosi lista indítására.

Döntöttünk, hogy néhány megyei jogú városban megkíséreljük polgármester indítását annak érdekében, hogy minél szélesebben bemutathassuk a párt politikáját. Döntöttünk arról is, hogy egyéni képviselőjelölteket is indítunk ott, ahol ezt a helyi szervezetek lehetségesnek vélik.

Fontos eredmény, hogy Budapest három kerületében Baranyi Gábor, Gál Péter és Kerezsi László személyében sikerült polgármesterjelöltet állítani, így a Munkáspártnak van budapesti listája. Ezzel egyik nagy célkitűzésünk megvalósult.

Hivatalosan is polgármesterjelölt lett Gulyás János Borsodbótán, Bencsik Mihály Szolnokon, Nagy Attila Salgótarjánban, Szabó Zoltán Nagycserkeszen.

37 egyéni listás és egyéni választókerületi jelöltünk van. Salgótarjánban területi listával rendelkezünk.

3. Az ajánlásgyűjtés megmutatta, hogy az elmúlt években jelentős változások mentek végbe a társadalomban.

Tovább nőtt a közömbösség. Az emberek többsége nem él úgy, ahogyan szeretne, de a periférián lévőkét leszámítva jobban él, mint korábban.

Az emberek elfogadják a jelenlegi kormány idején kapott juttatásokat, de sokan valamilyen változásra várnak. Ezzel magyarázható a Tisza Párt iránti óriási érdeklődés.

A Munkáspártot sokan ismerik, de nem tekintik a jövőjüket meghatározó erőnek. A Munkáspárt nemzeti kiállása, a háború elleni politikája, következetessége sokakban elismerést vált ki. A Munkáspárt elnökét – különösen a nemzeti oldalon – sokan ismerik és becsülik.

A liberális oldalról továbbra is többen támadták a Munkáspártot.

4. Az ajánlásgyűjtés is jelezte, hogy a jelenlegi választási rendszer kizárólag a nagy tőkés pártok érdekeit szolgálja. Két hét alatt 20 ezer aláírás összegyűjtése rendkívül nehéz feladat.

Az EP-választás és az önkormányzati választás egyidőben való tartása tovább nehezítette a helyzetet.

5. Az ajánlásgyűjtés fontos tapasztalatokkal szolgált a Munkáspárt tevékenységét illetően is.

Az önkormányzati választásokon való részvételünk megmutatta, hogy nagyon kis mértékben vagyunk jelen a helyi politikában, a legtöbb helyen kevés társadalmi kapcsolattal rendelkezünk.

Az ajánlásgyűjtés megmutatta, hogy csak ott érünk el eredményt, ahol a munka szervezett és tagjaink önfeláldozóan, minden egyebet félretéve dolgoznak.

Helyi vezetőink zöme az utolsó percig nem rendelkezett pontos adatokkal a gyűjtés állásáról, nem adtak érdemi tájékoztatást a párt országos vezetésének. Ez lehetetlenné tette, hogy az országos vezetés bármilyen segítséget adjon, vagy a változó helyzetnek megfelelő új döntéseket hozzon.

6. Az Országos Elnökség köszönet mond mindazoknak, akik aktívan részt vettek az ajánlások gyűjtésében.

Kéri a párt helyi szervezeteit, hogy a fentiek figyelembevételével hívjanak össze tagsági értekezleteket, és közösen elemezzék a helyi tapasztalatokat, értékeljék szervezeteik és tagjaik munkáját.

7. A választási kampány hátralévő időszakát használjuk ki a Munkáspárt további népszerűsítésére, összekötve a béke melletti kiállásunkkal. Kerüljön sor egy összbudapesti rendezvényre a fővárosi lista bemutatására, választási gyűlésre a három budapesti kerületben, továbbá Salgótarjánban és Szolnokon.

Budapest, 2024. május 11.

Ne vegyétek el az életünket!

A tőkés hatalom, a kormány, a tőkés pártok naponta veszik el az életünket. Meghamisítják a történelmet.

Utcaakat, tereket keresztelnek át. Emlékműveket, szobrokat bontanak le. A múltat szoborparkba zárják, és mutogatják a külföldieknek, mint a ritka állatokat az állatkertben.

Évtizedeket vágnak ki a múltból. Azokat az évtizedeket, amikor mi éltünk, dolgoztunk, gyerekeket neveltünk, a hazát védtük, házakat építettünk, megtermeltük az ország kenyérét.

Kudarcnak nevezik azt, amit mi a szocialista Magyarország világra szóló sikerének. Bűnnek tekintik azt, amit mi erénynek. Rémálomként mutatják be azt, ami nemzedék számára életélmény, vágyaik beteljesülése volt.

Fáj nekünk. Hogyne fájna? Bánt a hazugság, fáj a seb, amelyet rajtunk ejtenek. Elpanaszoljuk egymásnak fájdalomunkat. Tiltakozunk a sérelmek ellen. Elmondjuk a fiataloknak, hogy mi hogyan éltünk.

Sokkal többet nem tudunk tenni. A küzdelemben sokan belefáradnak, különösen, ha értetlenségbe, közömbösségbe ütköznek. De hát ilyen a tőkés világ, ilyen a hatalom, miért várnánk tőlük többet?

De a családjuk, a gyermekeink, tőlük mit kapunk? A Munkáspártban alig vannak olyan tagjaink, akik megnyerték a pártnak a gyermekeiket, vagy akár csak a feleségüket. Mi is hibásak vagyunk ezért. A rendszerváltás pusztításai ellen védtük a családjunkat, óvtuk a gyerekeinket. Elég, ha mi kockáztatunk, mondtuk, ők ne legyenek kitéve semmilyen veszélynek!

Előbb, utóbb elérkezünk ahhoz a pillanathoz, amikor végleg elmegyünk. Elbúcsúztatnak-e bennünket? Emlékeznek-e majd ránk?

Sok évvel ezelőtt egy kerületi vezetőnk nekrológját szabták át az utódok. Elhallgatták, hogy hírszerző volt, nem III/3-as, amit manapság illik ellenségnek tekinteni, hanem III/1-es, hírszerző. Az életét kockáztatta a hazájáért, a Magyar Népköztársaságot, a magyar népet védte külföldön. Bűn lett volna? A család sem lehet rá büszke? Az a család, amely jólétét, társadalmi elismertségét éppen a „papa” munkájának köszönhette.

Egyik országos vezetőnk gyermeke még apja életében nevet változtatott, mert szégyellte a kommunista apját.

Ismert munkáspárti megyei vezetőt úgy temetett el fia, ahogyan biztosan nem szeretne volna. Egyházi szertartással, pappal, vallásos áhítattal. A szocializmusról, a Munkáspártról egy szót se, az már politika, nem kell!

Egyik megyei vezetőnk, aki életében lelke, motorja volt a megyei pártmunkának, szinte

észrevétlenül temette el a családját. Politikai családját, a Munkáspárt nem vehetett tőle búcsút.

Egy másik ismert megyei vezetőnk úgy búcsúztatott el, hogy elvették élete több évtizedét. Meg sem említették, hogy évtizedeken át munkásör volt, nem csak a munkáspárt hatalmat védte, hanem társadalmi munkában építette a gyárat, a gyári óvodát, az országot. Mert ez is a Munkásör volt.

Egy szó se arról, hogy évtizedeken át az MSZMP, majd a Munkáspárt tagja volt. Pedig megyében mindenki ismerte a mai hatalom képviselői közül is, mindenki tudta, hogy hova tartozik, és becsülték a tisztességéért.

Nem tudjuk, hogy mit mondanak majd rólunk a gyermekeink. Megelégszenek az életrajzi adatok rideg felsorolásával, született, tanult, dolgozott, meghalt? Emlékeznek-e szüleik életének büszke pillanataira? Emlékeznek arra, amire szüleik tanították őket? Vagy mihamarább túl akarnak lenni a temetésen, és élni világukat?

A rendszerváltók szinte minden gyökeret elvágta, amit alkotmányban, törvényekben el lehet vágni. Szellemi, érzelmi zűrzavart teremtettek, s ezzel együtt bizonytalanságot. A pénz, a jólét csábításával igyekeznek pótolni a múlt kapaszkodóit. Sokaknak sikerül megkapaszkodni, sokaknak nem.

A család az ember legtermészetesebb támasza. Az egymást követő nemzedékek nem egyformák, ami természetes is. Természetes a vita, az értékek ütközése, de nem természetes a behódolás a divatnak, a szakítás, a megtagadás, a kitagadás, a felejtés.

Kérhetünk-e gyermekeinktől valamit? Kérhetjük-e, hogy tisztességgel temessenek el? Kérhetjük-e, hogy legyenek bátrak, vállalják szüleiket, akármilyen is a mai hivatalos széljárás? Kérhetjük-e, hogy ne vegyék el az életünket?

Kérhetjük, sőt kérnünk kell! Nem magunkért, hanem értük. A mi utunk véget ér, de az ő életük folytatódik. Gyökerek nélkül nincs élet. A legbüszkébb, a legmagabiztosabb növényt is elsodorja a szél, ha nincs mibe kapaszkodnia.

Ne csak a fényeset fényezzük tovább, ne a csillogásra bukjunk!

Egy munkáspárti polgármesterjelölt megfigyelései

Lement az aláírásgyűjtési hisztéria, mindenki megkapta a magáét. Támogatók sokasága adta le ajánlását pártunk képviselőjelöltjeire, többek között rám is, így sikerült megállni több budapesti kerületben, illetve rengeteg helyen vidéken is. Köszönjük szépen a támogatást!

A kitelepüléseken, lakások bejárása közben óhatatlanul is beszédbe elegyedünk a választópolgárokkal erről-arról, többnyire politikáról. Ez most sem volt másként, inkább még fokozottabb mértékben volt igaz a politikai harc hevessége, a politikai téma aktualitása következtében. Ilyen alkalmakkor a figyelő fülek rengeteg érdekes információt tudnak felfogni, amit későbbre elraktározva értékes elemzéseket lehet végezni.

Érdekes adatokat szolgáltat nekünk az is, mennyien írtak alá, vagy nem. Ennek során felfigyeltünk arra, hogy az embereknek kb. 20 százaléka volt, aki ténylegesen aláírt. Volt aki odajött magától, volt aki megszólításunkra helyezte el szignóját adatai mellé, mindannyiuknak köszönjük a támogatást.

Volt azonban az embereknek egy viszonylag nagy, mintegy 30 százaléka, akik kifejezték támogatásukat pártunkkal kapcsolatban, mondták, hogy ők tisztelik, becsülik tevékenységünket, azonban nem akarnak aláírni nekünk különböző okokból. Illetve voltak persze azok, akik menekültek, halálos veszélynek érezve azt, hogy odamegyünk hozzájuk, vagy szólunk egy szót is feléjük az aláírással kapcsolatban.

Ez rendben is van. Felfigyeltünk azonban egy másik dologra, amely sokkal fontosabb információval szolgál. Az emberekkel folytatott beszélgetéseink során felszínre kerültek olyan dolgok az emberek gondolataiból a népszerűségünkre vonatkozólag, amelyek nagyban magyarázatot adhatnak arra, hogy a legtöbb helyen miért nem érjük el soha a küszöböt ahhoz, hogy érdemben bekerülhessünk az ország irányításába. Erről szólok egy kicsit hosszabban.

Természetesen voltak olyanok, akik csak azért álltak le beszélgetni, hogy elmondhassák, miért nem értenek egyet velünk. Miért gaz, galád a kommunista, miért van halálra ítélve az eszme már több mint 100 éve, mit tettünk rosszat a múltban. Ezek aránya nem túl nagy, olyan 20 százalék lehetett.

Nem írt alá beszélgetőpartnereink közül körülbelül 30 százaléka, akik azonban kifejezték tiszteletüket irántunk. Megmondták, hogy tisztelik a pártot, mert nem hajlík minden szélnek, mindig kitarok eszméi mellett. Nem feltétlenül ér-

tettek velünk egyet, vagy nem mindenben, de nagyon barátságosan álltak hozzánk.

Legfontosabb azonban azok rétege, kb. 20 százalék, akik odajöttek, alá is írtak, mindenben egyetértenek, azonban kijelentették, hogy ők nem fognak ránk szavazni. Mi lehet ennek az oka? Elvégre, az ő szavaikat idézve „mi vagyunk az egyetlen politikai erő, akit tiszta szívből támogatnak”. Az ok, amit felvetettek igen egyszerű: „mert semmi esélyetek”. Volt kb. 30 százalék az emberek között, akik biztosítottak bennünket, hogy aláírnak, és szavazatukat is ránk fogják leadni.

Itt kitérek egy pár mondat erejéig az utolsó két kategóriára. Egy olyan szunnyadó erőt láthatunk itt a választópolgárok körében, akik csupán azt várják el a párttól, akivel egyetértenek, hogy legyen esélyük, és akkor majd ők is megtolják a szekeret. A magától is menő szekeret tolni nem túl nagy művészet, a már alapból jól menő dologba becsatlakozni nem a legmerészebb vállalkozás. Érdemes volna nemzettársainknak elgondolkozni azon, hogy azokat a politikai erőket támogassák tettükkel is, akikkel egyetértenek, ne pedig azokat, akikkel annyira nem, de fényesebben csillognak! Ha ezek a „szunnyadók” felébrednének, és mellénk raknák az X-et a szavazólapon, akkor komoly, az összes többi politikai pártban félelmet keltő eredményeket tudnánk felmutatni a választásokon.

Ne csak a fényeset fényezzük tovább, ne a csillogásra bukjunk! Szavazzanak a Munkáspártra, akik vele értenek egyet!

GÁL PÉTER

A MUNKÁSPÁRT 17. KERÜLET POLGÁRMESTER JELÖLTJE

Meddig marad Berlin Berlin?

Thilo Sarrazin „Németország felszámolja önmagát” című könyvéről

„Solange noch: Untern Linden, Die alten Bäume blühen, Kann nichts uns überwinden, Berlin bleibt doch Berlin!” – énekelte Marlene Dietrich. Azaz: Amíg az öreg fák virágoznak az Unter den Lindenen, semmi sem győzhet le bennünket, Berlin mindig Berlin marad.”

Az öreg hársfák még virágoznak, persze, ki tudja meddig, de Berlin már szinte nem német. Elég végigsétálni az Unter den Lindenen, mondjuk, az Alexanderplatzig, s rögtön az az érzésünk támad, hogy ez nem is az egykor büszke Németország fővárosa, hanem valamilyen, finoman szólva, fejlődő világbeli országban vagyunk, ahol most történetesen sok ukrán is van.

A német társadalom tragikus pusztulását mutatja be Thilo Sarrazin könyve. Ne tagadjuk, hogy a magyar történelem, a magyar kultúra, sőt a magyar lét számos ponton kapcsolódott Németországhoz, és ma is erősebben kötődünk a német orientációhoz, mint mondjuk, az amerikaihoz. Számunkra egyáltalán nem közömbös, hogy mi lesz Németországgal, milyen jövő vár a németekre. Bárhogyan is alakuljanak a dolgok, az óhatatlanul hatni fog ránk, magyarokra is.

Thilo Sarrazin „Németország felszámolja önmagát” című könyvét érdemes ebből a szemszögből olvasni. Szerencsére nálunk ma még nem kell küszködni a migráció gazdasági és társadalmi pusztításával, és a magyar oktatás minden hiányossága mellett sem lehet a magyar nemzeti szellemi degradációról beszélni, de a német tapasztalatot látva bármi és bármikor bekövetkezhet.

Úgy látszik, nem csak a rendszerváltás előtt jutottak el késve hozzánk lényeges nyugati gondolkodók írásai, a helyzet ma sem sokkal jobb, bár javul. Thilo Sarrazin „Németország felszámolja önmagát” című műve 2010-ben jelent meg Németországban. Nálunk a Századvég 2024-ben adta ki magyarul, ami igazán nem mondható gyors reagálásnak. De adjunk hálát a jó istennek és a kiadónak, hogy végre kézbe vehetjük.

Na, de nézzük a könyvet! Sarrazin kétségbeesett kiáltása 2010-ben hangzott el. Nyugodtan állíthatjuk, hogy a könyv 14 év elteltével is időszerű és a szerző aktualizáló bevezetője még inkább hasznossá teszi a könyvet.

„Gazdasági szempontból Németország egy aranykor kései szakaszát éli, mely 1950 környékén kezdődött. Az egyéni munkavállaló jövedelme már 20 éve nem növekedik” – figyelmeztetett a szerző.

A helyzet 2010 óta csak rosszabb lett. Németországot ma olyanok vezetik, mint Olaf Scholz kancellár vagy Annalena Baerbock külügyminiszter, akik tovább lökik az országot a pusztulás felé. Nincs mit csodálkozni azon, hogy Hszi Csin-ping kínai elnök első európai útja a covid után nem az egykori csodaországba, Berlinbe vezetett, hanem Franciaországba. A franciák is veszélyes úton járnak, de legalább franciának érzik magukat.

A szerző nagyon világosan kimondta, hogy veszélybe került az a jóléti társadalom, melyre német szociáldemokraták és kormányaik a társadalmi stabilitást, és ezzel együtt a kapitalizmus stabilitását alapozták.

Sarrazin állítása megdöbbentő: Németország felszámolja önmagát. Következtetése tényeken alapul. A születési számok már azt jelzik, hogy a német társa-

dalom nem csak öregszik, hanem minden egyes nemzedék létszáma mintegy harminc százalékkal csökken, vagyis előbb vagy utóbb, de eltűnik a németiség.

Ahogy a szerző írja: „Hosszabb távon a német származású és kultúrájú polgárok kisebbséggé válnak saját hazájukban.” A hosszabb táv a szerző szerint 2040-et jelent!

Ezt alátámasztja a statisztika. Tíz év alatt a Németországban élő külföldiek száma 4,5 millióval nőtt. Németország 82 milliós lakossága nem változik, de a migrációs háttérrel rendelkezők száma és aránya rohamosan emelkedik.

Ugyancsak megdöbbentő az a megfigyelése, hogy a magas képzettségű és műveltségű német családokban egyre kevesebb gyermek születik, s „ezzel a németországi intellektuális potenciál és a potenciális tanulmányi teljesítmény még a születési számnál is gyorsabban csökken.”

Ebből adódik a drámai konklúzió: „A demográfiai előregedés és a kognitív kompetenciák csökkenése Németországban hosszú távon veszélyezteti a német gazdaság hatékonyságát és versenyképességét, ezzel pedig az életszínvonal fenntartását.”

Sarrazint a liberálisok rasszizmussal vádolják, miközben egy nyilvánvaló tényre mutat rá. A migráció akkor segítene a német társadalmon, ha a német átlagot meghaladó képzettségű emberek jönnének. De ennek pont az ellenkezője igaz. Vagyis Auf Wiedersehen szellemi felemelkedés!

A migráció vitathatatlanul növelte a bűncselekmények számát. Az erőszakos bűncselekmények jelentős részét migránsok követik el. A migránsok gyakran megteremtik a saját világukat a saját törvényeikkel, amelyeken a német rendőrség és igazságszolgáltatás nem tud úrrá lenni.

A szerző felvázolja a német társadalom „rémálmát.” „Németország nem egy csapásra fog kipusztulni. Csendben kiműlik a németekkel és intellektuális potenciáljuk demográfiai kiéheztetésével.” A rémálmom lényege, hogy többségbe kerül a nem német lakosság, és így eltűnik Németország.

Sarrazin alternatívát is kínál: a német lakosság születésszámának növelése, a migráció megállítása.

Sarrazin a német burzsoázia képviselője, aki talán jobban látja a reális helyzetet, mint sok kortársa, de a tőkés osztálykorlátaitól ő sem tud megszabadulni.

Thilo Sarrazin 1945-ben született, egy nyugat-európai vagyonos orvos családjában. Szociáldemokrata politikusként töltött be számos beosztást. 1973-2020 között a szociáldemokrata párt (SPD) tagja volt. 2020-ban kizárták, mivel a liberálissá váló SPD már nem tudta befogadni a nézeteit.

Berlin város pénzügyi szenátora volt, később a német nemzeti bank, a Deutsche Bundesbank ügyvezető tagja, röviden szólva a német tőkés elit prominens képviselője. Úgyhogy ne tessék marxista elemzést és marxista következtetéseket várni tőle!

A szocializmust kerek percc elutasítja. „Meghatározott tulajdonjogok és gazdasági szabadság nélkül minden központilag igazgatott gazdaság elkerülhetetlenül diktatúrában és önkényuralomban végződik” – mondja.

Az iszlámot egy kalap alá veszi a marxizmussal, kijelentve, hogy „ahol kizárólag az Allahba vetett hit és parancsolatainak való behódolás a legitim uralom forrása, ott nem virágozhat sem a demokrácia, sem szabadság.”

Az a körülmény, hogy a szocializmusról hallani sem akar, akadályozza abban, hogy kimondja a válság tényleges okát: a tőkés rendszer van válságban!

A migráció nem okozója a válságnak, hanem a válság következménye. A német tőke az „aranykor” időszakában magas életszínvonalat adott a német embereknek. Részben tellett rá a háború utáni fellendülés gyümölcseiből, részben a szocialista világ, benne a Német Demokratikus Köztársaság (NDK) léte arra kényszerítette a német tőkét, hogy adjon az embereknek, vonzóvá tegye a kapitalizmust, elterelje a figyelmet a szocialista országokról. Elterelni pedig volt miről, hiszen a szocialista NDK elfogadható életszínvonalat és széles körű társadalmi juttatásokat biztosított, beleértve az ingyenes oktatást és egészségügyet is.

A német tőke ilyen politikája azonban sokba került, és a tőke profitjából vett el. Amint megszűntek Kelet-Európában a szocialista rendszerek, a külső társadalmi példa is megszűnt. A német tőkének már nem kellett számolnia a szocialista világ politikai és ideológiai kihívásával.

A német tőke kezdte visszavenni az „aranykor” juttatásait. Egyebek között 2007-ben döntöttek a nyugdíjkorhatár felemeléséről. Évtizeden át 65 év volt a nyugdíjkorhatár, de a különböző kedvezmények alapján az 1980-as években 62-63 évesen mentek el sokan nyugdíjba. Mára 66 évre emelték a nyugdíjkorhatárt, ami 2031-re eléri a 67 évet.

A korábbi szociális kedvezmények elvesztését érthetően negatívan fogadták a dolgozói rétegek, amelyek hozzászórtak a magas életszínvonalhoz, a nagy fizetésekhez, a biztonságos kényelemhez. A német társadalom elkényelmesedett. A német emberek jelentős része kezdett lemondani a gyermekvállalás terheiről, nem vállalta költségeket, az egzisztenciális kockázatokat.

A külföldi migránsok beengedése egyaránt szolgálta azt, hogy a munkaerő költségeit csökkentsék és így növeljék a profitot, illetve azt, hogy a társadalmat megosszák, nyomást gyakoroljanak a német munkásságra, eltérítsék őket a tőke elleni osztályharctól. A migráció beengedése azonban nem oldotta meg a tőkés rendszer válságát, hanem ellenkezőleg súlyosbította és újabb területekre terjesztette ki.

A tőkés válság része a politikai rendszer válsága is. A német kormányok tehetetlenségére Sarrazin is utal, de nem csak erről van szó. A jelenlegi német politikai rendszer nem tudja a világ és a német társadalom folyamatait helyesen értékelni. Nem valóságos folyamatok és az emberek tényleges érdekei alapján döntenek, hanem különféle ideológiák, szellemi divatok alapján. Ennek következménye a német atomerőművek teljes felszámolása a zöldmozgalmak receptjei alapján, ami azonban energiaválságba, inflációba sodorta a német gazdaságot.

A német tőke ekkora nyomást már nem visel el, rohamosan csökken a német gazdaság versenyképessége, ami megint csak növeli a válságot.

A német politikai élet válságát mutatja az is, hogy a magát baloldalinak nevező, valójában liberális Baloldali Párt (Die Linke) is rasszizmussal vádolja Sarrazint. Oscar Lafontaine, aki maga is szociáldemokrata volt egykor, és később lett a Balol-

dali Párt egyik alapítója, 2020-ban kijelentette: Sarrazin fellépése „csúf, undorító és kárt okoz a pártnak.”

A Baloldali Párt 2010-ben hosszú brossurában győzködte az embereket, hogy Sarrazin rosszul látja a dolgokat. A migránsok 60 százaléka a Baloldali Párt állítása szerint rendesen dolgozik, sőt a muszlim lakosság integrálódni akar a német társadalomba. A Baloldali Párt „statisztikája” azonban félrevezető, mivel egy kalap alá veszi az évtizedek során bevándorolt törököket a mostanság érkező más nemzetiségűekkel. A török migráció részévé vált a német valóságnak. A német Baloldali Párt a tények elfogadása és elemzése helyett a „nácik követőjének” titulálta Sarrazint.

És milyen a világ! Amikor Oscar Lafontaine felesége, Sahra Wagenknecht nagyjából ugyanazokat a problémákat vetette fel, amelyeket a most vizsgált könyv szerzője, azonnal szélsőjobboldalnak nevezték, és a támadásokkal szemben éppen Sarrazin védte. Wagenknecht időközben saját pártot alapított, és a mostani EP-választásokon a szuverenitás megőrzéséért, az „ellenőrizetlen migráció megállításáért” száll síkra.

Mint említettük, az SPD kizárta soraiból a szerzőt 2020-ban, ezzel akarva-akaratlanul elősegítve az Alternatíva Németországért (AfD) párt felemelkedését. A német kormány és az SPD-s kancellár, Olaf Scholz szerint az AfD „szélsőjobboldali”, ami ellen nemzetbiztonsági eljárást kell folytatni. „Újragondolni Európát!” – hirdeti az AfD a mostani EP-választáson. Fellép az európai szuperállam, az illegális migráció ellen, a német nemzeti érdekek elsőbbségéért, a családot védi a genderrel szemben.

Németországban valami megmozdult. A csata folyik Berlinben is, Brüsszelben is, és tegyük hozzá, Budapesten is. Sarrazin könyve azért izgalmas, mert óhatatlanul Magyarországról is szól.

A mi válaszuk persze más. A válságért a kapitalizmus, a tőke felelős. Nem kell Európát szétverni, nem kell lebontani és eltüntetni nemzedékek munkáját. A hardver jó, a szoftvert, az operációs rendszert kell cserélni, a tőke profitérdeke helyett a népek, az emberek érdekei vezéreljenek!

THILO SARRAZIN

**NÉMETORSZÁG
FELSZÁMOLJA
ÖNMAGÁT**

Ringben a Munkáspárt

Június 9-én szavazzanak a Munkáspárt fővárosi listájára!

A június 9-i választás újdonsága, hogy a fővárosi közgyűlés tagjait listáról választják, összesen 32 főt. Fővárosi listát az a jelölő szervezet állíthat, amely főpolgármester-jelöltet vagy a fővárosi kerületek közül legalább háromban polgármesterjelöltet állított. A Munkáspárt élni tudott ezzel a lehetőséggel, mivel három kerületben polgármesterjelöltet állított.

A demokratikusnak látszó törvény demokratikus jellegét azonban azzal korlátozták, hogy csak az juthat be, aki eléri a fővárosi listákra leadott szavazatok 5 százalékát. Ez komoly akadály, ami nyilván a tőkés hatalom védelmét, a nagypártok érdekeit szolgálja. Ennek ellenére a fővárosi választásban való részvétel komoly lehetőség a Munkáspártnak. Meg kell mutatnunk, hogy szeretjük Budapestet és tenni akarunk és tudunk is érte.

Tíz párt tudott fővárosi listát állítani, amelyek a következő sorrendben követik egymást a szavazólapon:

1. Magyar Kétfarkú Kutya Párt (Listavezető: **Baranyi Krisztina**)
2. Mi Hazánk Mozgalom (Listavezető: **Dr. Grundtner András**)
3. A Nép Pártján (Listavezető: **Ruttensdorfer Béla**)
4. Magyar Munkáspárt (Listavezető: **dr. Thürmer Gyula**)
5. Magyar Szolidaritás Mozgalom - Lokálpatrióták Erzsébet Városáért - Helló Pesterzsébetiek, (Listavezető: **Székely Sándor**)
6. Tisztelet és Szabadság Párt (Listavezető: **Magyar Péter**)
7. Vitézy Dáviddal Budapestért Egyesület - LMP-Magyarország Zöld Pártja (Listavezető: **Vitézy Dávid**)
8. Fidesz-Magyar Polgári Szövetség - Kereszténydemokrata Néppárt (Listavezető: **Szentkirályi Alexandra**)
9. Párbeszéd-A Zöldek Pártja - Demokratikus Koalíció - Magyar Szocialista Párt (Listavezető: **Karácsony Gergely**)
10. Momentum Mozgalom (Listavezető: **Donáth Anna**)

Ilyen egy vesztes hadsereg?

Az oroszokat le kell győzni, az oroszok vesztesre állnak – hangoztatja a nyugati média. A fasiszta Németország feletti győzelem 79. évfordulóján rendezett moszkvai díszszemle nem ezt mutatta. Oroszország vezetése biztos a hadseregében, és a hadsereg győzelemre készül.

Putyin elnök mellett két veterán: A 101 éves Jevgenyij Kuropatkov, aki már részt vett az 1945-es győzelmi díszszemlén is, továbbá a 100 éves Alexandra Aljosina, aki a fasiszták rettegett ellenségeit, éleslövész-katonákat képzett ki.

Фотограф Андрей Дутов